

Guillou

Nätets anonymitet tycks locka toalettlottrare

Sedan jag dristade mig att kritisera de skandinaviska förbrytarligheter som härjar uppe i Arktis har jag fått en stortflod av hatbrev, sammantaget mer än i hela mitt övriga liv. Det är tankeväckande.

Mitt påpekande var i sak enkelt. Göran Kropp, Skinnarmo och de andra äventyrarna skjuter fridlysta djur, isbjörnar, för att genomföra sina affärer. De är inte ekoturister utan ekobrottslingar. Äventyrerskan Bettina Aller fick död på en isbjörn innan hon gav upp. Kropp och Skinnarmo har skadskjutit en, sannolikt en hona med unge, och därmed i praktiken, ehuru långsamt, dödat två.

Jag är emot ekobrottslighet. Även om den sker i vinstsyfte, ”äventyr” alltså. Jag är emot skadskjutning, djurplågeri och tjuvjakt. Men att dessa enkla ståndpunkter kunde vara så oerhört provocerande som de tydligen är, hade jag inte räknat med.

Brevskrivarna är förvisso inte riktiga brevskrivare utan anonyma klottrare på Aftonbladets nätsidor. Synpunkterna från drygt 300 skribenter kan delas in i två huvudgrupper. Först kommer en mängd sanna eller enbart äckliga synpunkter på min person, lindrigast att jag är för gammal eller för ful för att yttra mig. Än mer löjväckande är dock förslag om hur jag bör ta livet av mig eller hur mina böcker borde brännas på bål samt ett antal sexuella funderingar.

Den andra huvudgruppen, den enda som är värd att diskutera, är att Kropp och Skinnarmo skadsköt sin isbjörn i ”självförsvaret”.

Det är sant i någon sorts praktisk mening, ungefär som om de stigit in till isbjörnarna i en djurpark och självförsvarat sig. Men det suddar inte ut brottet.

Kropp & Skinnarmo har dödat fridlysta djur i ett kommersiellt syfte. Deras huvudsyfte var förstås inte att begå ekobrott, utan att tjäna pengar på äventyr. Som ett nödvändigt led i äventyret att skida till Nordpolen ingick förberedelser i isbjörnsdödande alternativt djurplågeri (valet av vapen som nästan garanterat skadskjuter). De utrustade sig för brottet, de tränade skytte vid Jönköpings pistolskytteklubb på isbjörnsmodeller. Deras uppsåt är klart och erkänt.

Göran Kropps äventyr drivs av företaget Göran Kropp Förvaltnings AB, som har dotterbolaget Kropp & Äventyr AB. Bolagens syfte är att göra affärer med bland annat föredrag, spökskrivna böcker, kepsar, tröjor, spel, leksaker och dockor. Omsättningen enligt senaste bokslut var 13,2 miljoner och vinsten 420 000 kronor. Kropp själv tar emellertid ut en blygsam lön från företagen på 17 000 i månaden, hans redovisade inkomst år -98 var 193 700 kronor.

Sponsring är förstås en avgörande del av den kommersiella hanteringen. Därför är Kropp & Skinnarmo överklustrade med konstiga reklamappar, liksom deras pulkor. En pr-firma sköter medierna och planerar rätt information hos rätt journalister. Efter min kritik av ekobrottsligheten kunde därför flera tidningar samtidigt och likalydande meddela att Kropp är snäll och skänker pengar, närmare bestämt 187 000 kronor förra året, mest till små fattiga barn i Nepal. Det är visserligen inte sant, eftersom hans årsinkomst före skatt var 193 700 kronor. Någon annan har skänkt pengarna i så fall, fast oklart vem.

Hursomhelst med dessa pr-meddelanden. Om Kropp & Skinnarmo gjort andra märkliga bedrifter, bakat världens största pizza, satt världsrekord i att stå på ett ben eller bestigit berg, vilket de ju också sysslar med, hade det förstås varit invändningsfritt. Men isbjörnar är tvivelsutan mer spännande och bättre för affärerna. När de skadskjutit sin första isbjörn var de således inte sena att meddela omvärlden sitt självförsvaret. Deras äventyr steg då i ekonomiskt värde.

Alltså, ekobrottsligheten är uppsåtlig. Det är faktiskt så enkelt som så.

Svårare att begripa är hur detta självklara påpekande kunde utlösa så mycket raseri och hat bland landets datorskribenter. Eftersom en god del av de texter som strömmade in skulle vara otryckbara i vanliga medier, inte bara på grund av svårsligheten som ofta är påfallande, så frågar jag mig om datorskribenter är mindre begåvade och psykiskt mer abnorma än andra människor. Det är ju ett ofrånkomligt intryck.

Eller är datorn lika frestande som dörrar i offentliga toaletter för klottrare? Många av de 300 texterna är ju faktiskt jämförbara enbart med toalettlotter. Eller är det anonymiteten som blir oemotståndligt frestande för personer med svårartade mindervärdeskomplex eller andra psykiska problem?

Säg det. Jag har länge varit skeptisk till allt halleluja om ”nätet” som ett stort kulturellt och intellektuellt framsteg. Dessa toalettlottrare har inte gjort mig mindre skeptisk.